

Sygn. akt I CSK 454/14

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa Miasta W.

przeciwko J. O. i M .O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 września 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę
1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwani złożyli obszerną skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 września 2013 r., w którym oddalono apelację tych pozwanych, wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2012 r. W wyroku Sądu Okręgowego zasądzono od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwoty zaległych należności z tytułu opłat za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej (pkt I tego wyroku; k. 136 akt sprawy).

W skardze kasacyjnej pozwanych podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego (s. 3 – 5 skargi). Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Skarżący wyjaśnili, że w rozpoznawanej sprawie o zapłatę zadłużenia z tytułu opłaty rocznej występują istotne zagadnienia prawne (ujęte w pkt (1), a także skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt (2)).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując uzasadnienie wyroków obu sądów meriti, skargę kasacyjną pozwany i zawartą w niej szeroką prawną motywację wniosku o przyjęcie, skargi do rozpoznania oraz odpowiedź powoda na skargę kasacyjną (k. 328 i n.), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zapłatę zaległych opłat z tytułu użytkowania wieczystego nie występują – wbrew stanowisku skarżących przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W postępowaniu apelacyjnym nie podnoszono w ogóle kwestii skuteczności wypowiedzenia opłaty rocznej, złożonego przez stronę powodową w dniu 10 listopada 2005 r. (k. 15, 15v akt), a pozwani skupili się na innym sposobie obrony prawnej (por. apelacja pozwanych, k. 155 i n. akt; s. 5-7 uzasadnienie, zaskarżonego wyroku). Ponadto z ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika, że w piśmie z dnia 10 lipca 2005 r. doszło do „wypowiedzenia” pozwanym (a także S. O.), ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2005 r., wysokości dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania nieruchomości gruntowej, opisanej w księdze wieczystej (...) (s. 2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku; pkt 1 oświadczenia z dnia 10 listopada 2005 r., złożonego na podstawie art. 78 art. 1 w zw. z art. 77 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami; Dz.U. z 2004 r., nr 261, poz. 2603 ze zm.). W skardze kasacyjnej nie sformułowano jednak zarzutów dotyczących niewłaściwej interpretacji takiego oświadczenia właściciela gruntu (art.

65 k.c.), zarówno z podmiotowego (adresat oświadczenia), jak i przedmiotowego (objęcie oświadczeniem całości nieruchomości gruntowej obciążonej użytkowaniem wieczystym) punktu widzenia. Kwestia przedmiotowego zakresu aktualizacji została zresztą rozstrzygnięta w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. uchwała z dnia 15 maja 2013 r., III CZP 24/13, w aktach sprawy, s. 224) kilka miesięcy po wniesieniu skargi kasacyjnej.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 i §§ 6, 12 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).